

ЖЛЕБЪТЪ.

„Азъ самъ изтъпкахъ жлеба; и никой отъ народитѣ не бѣ съ мене.“ *)

Езикътъ, на който сж писали древнитѣ, библейски хора, или, както нѣкои ги наричатъ, мждрецитѣ, не се дължи на тѣхното външно знание. Тѣхниятъ езикъ е особенъ, повече въ символи, въ образи. Ако го сравните съ западноевропейския, той би представлялъ буквално предаване на фактитѣ. Предаването на нѣщата по буква губи своя дълбокъ вжтрешенъ смисълъ. Кой не знае, какво нѣщо е стъпкването на жлеба? Каква е целта на лозаря, когато обира гроздето? Той има предъ видъ да стъпче гроздето, да извади отъ него виното и да го продаде. Има ли нѣщо лошо въ стъпкването на гроздето? Какво представятъ зрънцата на гроздето? Тѣ представятъ сили въ природата, които трѣбва да се трансформиратъ.

Съвременнитѣ хора живѣятъ въ свѣтъ, подобенъ на този, въ който живѣятъ лозенитѣ пржчки. Въ първо време лозенитѣ пржчки се радватъ, че растатъ; радватъ се, че господарътъ имъ е разуменъ, благороденъ човѣкъ, който по три пжти на день чете молитви, ходи на църква, пали свѣщи, но единъ день дохожда при тѣхъ, съ ножъ въ ржка, и ги изрѣзва по всички правила на модерното лозарство, като оставя чуканитѣ имъ голи. Питамъ: ако лозата има съзнание, какво ще помисли за своя господаръ? И лозата има съзнание, но не като човѣшкото. Тя ще си каже: Не-разуменъ билъ моятъ господаръ! Не, разуменъ е този лозаръ, той иска да направи нѣщо хубаво отъ тази лоза, затова ѝ оставя само по едно или по две очи. Колкото очи да остави на лозата, тя все плаче. Добре е да събирате този сокъ отъ лозитѣ и да го употрѣбявате противъ очеболие. Следъ рѣзането, лозата започва отново да расте, и радостта ѝ се възвръща. Тя се радва, че ще цъвне, ще върже и плодъ ще даде. Не се минава много време, господарътъ ѝ пакъ дохожда при нея съ ножъ въ ржка и започва да рѣже единъ следъ другъ гроздетѣ ѝ, докато наново се окастри, оголѣе. Ако бѣхте вие на положението на тази лоза, и редъ

---

*) Исая 63 : 3